

κρατῶν, τὸ δὲ ἐπίλοιπον τρίτον ἐκ τῆς Ῥωσσίας βορειανατολικῶς, καὶ τῆς Ἑλβετίας καὶ Ἰταλίας μεσημβρινοδυτικῶς.

Ὁ πληθυσμὸς τῆς Αὐστρουγγαρίας ἀποτελεῖται ἐκ πληθύς διαφόρων φυλῶν, διαφερόντων ἀλλήλας κατὰ τὰ ἦθη καὶ ἔθιμα τὴν γλῶσσαν καὶ θρησκείαν. Ἡ πολυαριθμοτέρα φυλὴ εἶναι ἡ γερμανικὴ ἀνερχομένη εἰς 9,000,000, καὶ ἀποτελοῦσα 25 τοῖς ἑκατὸν τοῦ συνόλου πληθυσμοῦ. Τὰ διάφορα σλαβικά φυλὰ τὰ οἰκοῦντα τὴν αὐτοκρατορίαν ἀνέρχονται εἰς 16, 540,000 ἀποτελοῦντα τὰ 46 ἑκατοστὰ τοῦ ὅλου πληθυσμοῦ. Πλὴν τῶν ἄνω εἰρημένων δύο φυλῶν κατοικεῖται καὶ ὑπὸ Ἀρμενίων, Βουλγάρων, Ἀλβανῶν, καὶ ἄλλων.

Ἡ αὐτοκρατορικὴ οἰκογένεια τῆς Αὐστρίας, ἐξ ἧς ὁ Φραγκίσκος Ἰωσήφ, κατάγεται ἐκ τοῦ Ρουδόλφου τοῦ ἐξ Ἀψοβούργων, γερμανοῦ κόμητος, γεννηθέντος ἐν ἔτει 1218, καὶ ἐκλεχθέντος αὐτοκράτορος τῆς βωμαϊκῆς αὐτοκρατορίας τὸ 1276. Ἡ ἄρρην γραμμὴ ἐσβέσθη τὸ 1740 διὰ τοῦ αὐτοκράτορος Καρόλου Σ', οὗ ἡ μόνη θυγάτηρ, ἡ Μαρία Θηρεσία ἐνυμφεύθη τὸν δούκα Φραγκίσκον τῆς Τοσκάνης, εἰτα αὐτοκράτορα Φραγκίσκον Α' τῆς Γερμανίας ἐκ τοῦ οἴκου τῆς Λορραίνης, ὅστις οὕτως ἐγένετο δεμελιωτῆς τῆς νέας γραμμῆς τῶν Ἀψοβούργων τῆς Λορραίνης. Τὴν Μαρίαν Θηρεσίαν διεδέξατο ἐν ἔτει 1780, ὁ υἱὸς αὐτῆς Ἰωσήφ Β', κατὰ τὸν θάνατον τοῦ ὁποίου, τὸ 1792 ὁ υἱὸς αὐτοῦ Φραγκίσκος Α' ἀνῆλθεν εἰς τὸν θρόνον καὶ ἐβασίλευσε μέχρι τοῦ 1835. Νυμφευθεὶς οὗτος τετράκις, κατέλιπε πολυάριθμὸν οἰκογένειαν, τὰ μέλη τῆς ὁποίας καὶ οἱ ἀπόγονοι αὐτῶν, ἀποτελοῦσι τὴν ἐνεστώσαν αὐτοκρατορικὴν οἰκογένειαν. Ὁ Φραγκίσκος ὑπῆρξεν ὁ πρῶτος ἡγεμὼν ὁ λαβὼν τὸν τίτλον αὐτοκράτορος τῆς Αὐστρίας τὸ 1804 πρὶν ἢ ἐκδισαθῇ ὑπὸ τοῦ Ναπολέοντος νὰ παραιτηθῇ τοῦ αὐτοκρατορικοῦ στέμματος τῆς Γερμανίας, ὅστις ὑπὲρ τὰς πέντε ἑκατονταετηρίδας ἀνῆκεν εἰς τὴν οἰκογένειαν τῶν Ἀψοβούργων. Τὸν Φραγκίσκον Α' διεδέξατο ὁ υἱὸς αὐτοῦ ὁ αὐτοκράτωρ Φερδινάνδος Δ', παραιτηθέντος τούτου τὸν Δεκέμβριον 1848, ἀνῆλθεν ἐπὶ τὸν θρόνον ὁ Φραγκίσκος Ἰωσήφ Α' τοῦ ὁποίου τὴν εἰκόνα παρέχουμεν σήμερον. Ἐγεννήθη οὗτος τὸν Αὐγούστον 1830, εἶναι δὲ ὁ πρεσβύτερος υἱὸς τοῦ ἀρχιδουκῆ Φραγκίσκου Καρόλου καὶ ἀνεψιὸς τοῦ αὐτοκράτορος Φερδινάνδου Δ'. Ὁ Φραγκίσκος Ἰωσήφ ἐνυμφεύθη τὸν Ἀπρίλιον τοῦ 1853 μετὰ τῆς θυγατρὸς τοῦ Μαξιμιλιανοῦ, Δουκῆ τῆς Βαυαρίας. Τὰ ἐκ τοῦ γάμου τούτου γεννηθέντα τέκνα εἰσὶ τὰ ἑξῆς· 1. Ἡ Ἀρχιδούκισσα Γισέλα, γεννηθεῖσα τὸν Ἰούλιον τοῦ 1856 καὶ νυμφευθεῖσα τὸν Λεοπόλδον τῆς Βαυαρίας. 2. Ὁ Ἀρχιδούξ Ρουδόλφος διάδοχος τοῦ θρόνου, γεννηθεὶς τὸν Αὐγ. 1858, ἔ. 3. Ἡ Ἀρχιδούκισσα Μαρία γεννηθεῖσα τὸν Ἀπρίλ. 1868.

Ὁ Φραγκίσκος Ἰωσήφ ἐν ἔτει 1873 ἐνεκαθίδρυσε νέαν ἐποχὴν εἰς τὸ Κράτος τοῦ ἐπακτείνας τὰς ἐλευθερίας τοῦ λαοῦ διὰ συστήματος καθολικῆς ψήφοφορίας.

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΜΕΤΑΠΡΑΤΗΣ

Ἡ εἰκὼν τὴν ὁποίαν παρατίθεμεν σήμερον παριστάνει παῖδα ὁπωροπώλην ὄρφανόν καὶ ἄνευ προστασίας εὐρεθέντα. Τὰ φιλόφροντα καθιδρύματα τὰ προνοοῦντα περὶ ἀναπτύξεως τῶν παίδων τῶν ἀγίων ἐπολλπλασιάζθησαν ἐν Εὐρώπῃ καὶ ἰδίως ἐν Ἀμερικῇ, εὐτυχῶς δὲ τῇ φιλοφρονίᾳ φροντίδι τοῦ Συλλόγου Παρνασσοῦ ἀπεκτήσαμεν καὶ ἡμεῖς τοιοῦτον ἐνταῦθα καὶ ἐν ἄλλαις τῆς Ἑλλάδος πόλεσιν. Ὁ παῖς λοιπὸν ὃν παριστᾷ ἡ εἰκονογραφία, εἰσῆλθεν ἐσπέραν τινα εἰς καθίδρυμα τοιοῦτον καὶ ἐκεῖ μετὰ προσοχῆς ἡκούζετο τῶν μαθημάτων. Ἡ ἀγαθότης αὐτοῦ ἐπέσυρε τὴν προσοχὴν τοῦ διευθύνοντος. Πλησιάζας οὗτος αὐτὸν τὸν ἡρώτησε τί ἔργον εἶχεν· οὐδὲν, λέγει, διότι δὲν εὕρισκω δὲν θέλεις νὰ πωλῆς καρπούς; τῷ εἶπεν ὁ διδάσκαλος. Τῷ δίδει δὲ ἀμέσως τρία φράγκα δι' ὧν καθεκάστην πρωτὴν ἡγόραζε καὶ μετεπώλει καρπούς· ἐκ τῆς ἐργασίας δὲ ταύτης ἐπορίζετο τὰ πρὸς τὸ ζῆν καὶ ἐσύχναζε τακτικῶς εἰς τὸ σχολεῖον εὐχαριστῶν καθεκάστην πρωτὴν τὸν Θεὸν ὅτι τοιαύτης ἐτυχὲ συνδρομῆς.

ΠΑΙΔΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ

ΤΟ ΒΙΒΛΙΟΝ ΤΗΣ ΦΥΣΕΩΣ

ΖΩΑ.

ΚΕΦ. ΛΓ'.—Ο ΘΑΝΑΤΟΣ ΕΝ Τῷ ΑΝΘΡΩΠῳ
ΚΑΙ ΤΟΙΣ ΖΩΟΙΣ.

Ὡς τὰ φυτὰ καὶ τὰ δένδρα ἀποθνήσκουσιν ἕτερα δὲ φυτὰ καὶ δένδρα λαμβάνουσι τὴν θέσιν αὐτῶν οὕτω καὶ τὰ ζῶα. Τινὰ ζῶσιν ἐλάχιστον χρόνον, τινὰ δὲ πάλιν ἔτη πολλά· πάντα θνήσκουσι ἡμέραν τινα, καὶ ὥς τὰ φύλλα καὶ τὰ ἄνθη καὶ τὰ φυτὰ, γίνονται μέρος τῆς γῆς πάλιν.

Πλείστον τῆς γῆς ἢν πατοῦμεν ἀπαρτίζεται ἐκ ζώων καὶ φυτῶν· τὰ ὁποῖα ἦσαν ποτὲ ἐπὶ τῆς γῆς, νῦν ὅμως εἶναι ἀναμιμνήμενα καὶ ὥς ἐν μιᾷ μάζῃ. Τὰ φυτὰ καὶ τὰ ζῶα θνήσκουσι καὶ μεταβάλλονται εἰς γῆν, καὶ ἐκ τῆς γῆς ἄλλα φυτὰ καὶ ζῶα γίνονται. Ἡ γῆ ὥς ἐδείξαμεν ἐν Κεφαλαιῷ Δ', εἶναι ἡ μήτηρ πάντων τῶν ἐπ' αὐτῆς ὄντων, πλείστον ὅμως μέρος αὐτῆς ἀπαρτίζεται ἐκ τεθνηκότων λειψάνων ζώντων ποτὲ ἀντικειμένων.

Αἱ μεταβολαὶ αὗται εἰσὶ λίαν θαυμασταί· δὲν φαίνονται τοιαῦται εἰς πλείστους ἀνθρώπους διότι τὰς βλέπουσι καθ' ἐκάστην καὶ δὲν ἐφιστᾶσι τὴν προσοχὴν ἐπ' αὐτῶν. Ὑποθέσωμεν ἄνθρωπον λαμβάνοντα φυτὰ τινα καὶ ζῶα τὰ ὁποῖα ἐφόνευσεν καὶ συνέτριψεν εἰς κόνιν καὶ ἐκ σωροῦ ἐξ αὐτῶν, ἀπαρτίσαντα ποικίλιαν φυτῶν καὶ ζώων, θὰ ἐλέγομεν ὅτι τοῦτο εἶναι ἀδύνατον, καὶ ὅμως τοῦτο ὁ Θεὸς ποιεῖ πάνταχού.

Ὅτι δὲ θαυμαστώτερον εἶναι ὅτι δὲν βλέπομεν χεῖρας τοῦτο ποιούσας. Ἐὰν ἐβλέπομεν τὸν ἄνθρωπον μὲ τὸν σωρὸν αὐτοῦ ἐκ συγτετριμμένων ζώων καὶ φυτῶν, λαμβάνοντα ὀλίγον ἐκ τοῦ μίγματος, διὰ τῆς

χειρός του κατασκευάζοντα ἄνθος εἶτα δὲ ζῶν, τοῦτο δ' ἦτο θαυμαστόν. Ἀλλὰ ἔτι θαυμαστότερον δ' ἦτο ἐὰν ἠδύνατο ἀπλῶς διὰ τοῦ λόγου νὰ καλέσῃ ἐξω τοῦ σωροῦ του φυτὰ καὶ ζῶα πάσης ποικιλίας. Τοῦτο ὁ Θεὸς πράττει καθ' ἅπασαν τὴν γῆν. Διὰ τοῦ λόγου τῆς δυνάμεως αὐτοῦ ἐκ τοῦ ὑπὸ τοὺς πόδας ἡμῶν ἐδάφους, ἀποτελουμένου ἐν μέρει ἐκ θανόντων φυτῶν καὶ ζῶων, νέα φυτὰ καὶ ζῶα ἀδιακόπως γίνονται. Πᾶσα ἡ κτίσις ἡ ζῶσα καὶ μὴ γίνεται καὶ διατηρεῖται ἄνευ χειρῶν· τὸ δὲ γεγονός ἐστὶ γίνεσθαι διὰ μέσων τὰ ὅποια ἡμεῖς δὲν βλέπομεν εἶναι τὸ ἄκρον ἄωτον τῶν θαυμάτων.

Ἵπάρχει διαφορὰ τις μεταξὺ τοῦ θανάτου τῶν ζῶων καὶ τοῦ τοῦ ἀνθρώπου. Ὅταν τὸ ζῶον θνήσκῃ, συνθνήσκῃ μετ' αὐτοῦ καὶ ὁ νοῦς αὐτοῦ· ἀλλ' ὅταν ὁ ἄνθρωπος ἀποθνήσκῃ ὁ νοῦς ἢ ἡ ψυχὴ αὐτοῦ ζῇ ἔτι καὶ ζήσει διὰ παντός.

Πόσον θαυμαστὸς εἶναι ὁ χωρισμὸς οὗτος τῆς ψυχῆς καὶ τοῦ σώματος. Φαίνεται ὥσπερ μὴ ἠδύνατο νὰ χωρισθῶσιν· εἰσὶ τοσοῦτον στενῶς συνδεδεμένα ὥστε δὲν φαίνεται ὅτι δ' ἠδύνατο νὰ ὦσι κεχωρισμένα. Ἀλλ' ἡ Γραφὴ λέγει ἡμῖν ὅτι οὕτως εἰσὶ καὶ ὅτι ὅταν τὸ σῶμα ἀποθάνῃ τὸ πνεῦμα θέλει ζήσει ἔτι. Ναί, ὅποια ἄπας ὁ μηχανισμὸς, ὃν ἡ ψυχὴ μεταχειρίζεται τοσοῦτον συντόνως, σταματήσῃ τὴν κίνησιν αὐτοῦ διὰ τοῦ θανάτου, ἡ ψυχὴ τὸν ἐγκαταλείπει, καὶ μένει ἀφ' ἑαυτῆς ἄνευ σώματος· δὲν δυνάμεθα νὰ τὴν ἴδωμεν ἀπερχομένην, δυνάμεθα μόνον νὰ ἴδωμεν τὸ σῶμα τὸ ὁποῖον ἐγκαταλείπει, μετὰ τοῦ ἐγκεφάλου του, νεύρων καὶ μύων, πρότερον ἄρτι τοιοῦτον ἐνεργόν, νῦν ὅλως ἀκίνητον ἐν τῷ θανάτῳ.

Ὅποια μεταβολή! Ἀλλὰ δὲν φθάνει ἕως ἐδῶ. Τὸ θαυμαστότερον εἶναι ὅτι τὸ σῶμα τοῦτο τὸ λυόμενον ἐν τῇ γῇ ἐνωθήσεται πάλιν μετὰ τοῦ πνεύματος· ἀλλὰ δὲν δ' ἢ ἀκριβῶς τὸ αὐτὸ σῶμα, θέλει μεταβληθῇ. Ἡ Γραφὴ λέγει ὅτι ἔσται σῶμα πνευματικόν. Τὸ σῶμα ἐν ᾧ ἡ ψυχὴ ἡμῶν ζῇ ἐνταῦθα εἶναι, ὡς εἶδομεν, πλήρες περιέργου καὶ ὡραίου μηχανισμοῦ. Ἀλλ' εἶναι κατεσκευασμένον ὥπως διάρκεσθαι μόνον ὀλίγα ἔτη. Ὑπόκειται προσέτι εἰς πόνον καὶ ἀσθένειαν· ἀλλὰ τὸ σῶμα ἐν ᾧ ἡ ψυχὴ ἡμῶν κατοικήσει ἐν τῇ μελλούσῃ ζωῇ ἔσται κατεσκευασμένον οὕτως ὥστε νὰ διάρκεσθαι διαπαντός· οὐδέποτε θέλει ἀσθενήσει. Ὁ μηχανισμὸς τοῦ ἔσται κρείττων τοῦ ἐν τῷ σῶματι ἐν τῇ ἐνεστώσῃ ζωῇ, οὕτω δὲ ἡ ψυχὴ ἡμῶν ἔσται ἱκανὴ νὰ μανθάνῃ πλείονα καὶ νὰ πράττῃ πλείοτε ἢ ὅσα δύναται νὰ πράττῃ ἐνταῦθα.

Δὲν φαίνεται δυνατόν ὅτι τὸ σῶμα ἀφοῦ διαλυθῇ ἐν τῇ γῇ δύναται νὰ ἐγέρθῃ. Ἀλλ' ὁ Θεὸς λέγει ἐν τῷ λόγῳ αὐτοῦ ὅτι τοῦτο δ' ἔστι γίνῃ, καὶ δείκνυσι ἡμῖν καθεκαστην, ἐξ ὧν κείνται πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν ἡμῶν, ὅτι δὲν εἶναι πολὺ δύσκολον δι' αὐτὸν νὰ τὸ πράξῃ. Ἐδείξαμεν ἐν τῇ πραγματείᾳ ταύτῃ, ὅτι ὁ Θεὸς ποιεῖ πάντα τὰ φυτὰ καὶ τὰ ζῶα ἐκ τῆς γῆς. Ἐὰν τοῦτο δύναται νὰ πράξῃ, βεβαίως δύναται ν' ἀποδώσῃ τὸ ἀνθρώπινον σῶμα.

Θεωρήσατε κατὰ τὸν παγερὸν χειμῶνα· καὶ σκεφθῆτε περὶ τῶν ξηρῶν φύλλων καὶ ἀνθῶν τῶν κεκαλυμμένων ὑπὸ τῆς χιόνος, περὶ τῶν τόσων γυμνῶν δένδρων καὶ τῆς ὑπνωττούσης ζωῆς αὐτῶν, καὶ περὶ τῆς πληθύος τῶν ζῶων τὰ ὅποια διατελοῦσι κεκρυμμένα, καὶ ἡρεμοῦσιν ἐν θανάτῳ. Πόσα ἐφόνευσεν ὁ χειμῶν καὶ πόση ζωὴ ἐτέθη παντοῦ εἰς ὕπνον. Ἐὰν δὲν τὸ ἐβλέπομεν δὲν δ' ἐπιστεῖνομεν ὅτι τοσαύτῃ ἀνάστασις δ' ἐγένετο τὴν ἀνοιξιν—ὅτι ἀφοῦ ὁ θάνατος τοῦ χειμῶνος παρῆλθεν, τὰ φύλλα καὶ τὰ ἄνθη καὶ οἱ καρποὶ δ' ἐφαίνοντο πάλιν ἐπὶ τοῦ δένδρου, καὶ θάμνου καὶ φυτοῦ καὶ τὰ πτηνὰ καὶ ἔντομα καὶ ἕτερα ζῶα δ' ἐφαίνοντο τοσοῦτον ἡσυχολημένα πάλιν ὡς εἶδετε ταῦτα κατὰ τὸ θέρος πρότερον. Ἀλλὰ βλέπομεν ὅτι ὁ Θεὸς ποιεῖ πᾶσαν τὴν ἀνάστασιν ταύτην καθεκαστην ἀνοιξιν· εἶναι δὲ τοσοῦτον ἀξιοθαύμαστον, ὅταν τοῦτο παρατηρήσωμεν, ὅσον ἡ ἀνάστασις τῶν ἡμετέρων σωμάτων.

Τὸ ἀναστησόμενον σῶμα, εἴπομεν, ἔσται καλῆτερον τοῦ ἐνταῦθα σώματος. Δὲν ὑπάρχει παρεμφερές τι πρὸς τὴν μεταβολὴν ταύτην εἰς ὅσα βλέπομεν ἐν τῷ περὶ ἡμᾶς ζῶντι κόσμῳ; Ἰδέτε τὴν χρυσαλλίδα. Πόσον λαμπρὰ καὶ ὡραία εἰσὶ τὰ χρώματα αὐτῆς· πόσον ἄβρον πλάσμα εἶναι! Πόσον χαρίεσσα εἰσὶν αἱ κινήσεις τῆς ἱπταμένης ἐπὶ τῶν χρυσῶν πτερυγῶν τῆς ἀπὸ ἄνθους εἰς ἄνθος! Δύνασθε νὰ πιστεύσητε ὅτι ἦτο ποτὲ δυσειδὲς σκώληξ ἔρπων ἐπὶ τῆς γῆς; Πόσον θαυμαστὴ ἡ μεταβολή! Προσομοίαν τινά μεταβολὴν δ' αἰετῶσι τὰ σώματα ἡμῶν ἐν τῇ ἀναστάσει. Ἐνταῦθα ἐν τῇ ἐνεστώσῃ ζωῇ, καίτοι τὰ σώματα ἡμῶν εἰσὶ φοβερῶς καὶ θαυμασίως κατεσκευασμένα, εἰσὶν οἰονεῖ σκώληκες τῆς γῆς παραβαλλόμενα πρὸς τὰ σώματα ἐν οἷς αἱ ψυχαι ἡμῶν θέλουσιν οἰκήσει ἐν ἐτέρῳ κόσμῳ. Ὡ, εἶθε νὰ ἐξῶμεν ἐνταῦθα οὕτως ὥστε, ἐν τοῖς πνευματικαῖς ἡμῶν σώμασι, μετὰ τῶν ἀνωτέρων αὐτῶν δυνάμεων, δυνηθῶμεν νὰ ὑπηρετήσωμεν τὸν Θεὸν διὰ παντός ἐν τοῖς οὐρανοῖς.

Τ Ε Λ Ο Σ .

ΠΩΣ ΟΙ ΟΛΛΑΝΔΟΙ ΘΕΡΑΠΕΥΟΥΣΙ ΤΗΝ ΟΚΝΗΡΙΑΝ

ΕΜΠΟΡΟΣ τις περιφερόμενος πρωτὰν τινὰ ἐν Ἀμστερδάμῳ, προσεπέλασε ὁμάδα ἀνθρώπων ἱσταμένων πέριξ φρέατος ἐντὸς τοῦ ὁποίου ῥωμαλαῖος ἀνὴρ πρὸ μικροῦ εἶχε καταβιβασθῇ. Σωλὴν, τοῦ ὁποίου τὸ στόμιον ἔχαινε ἐπὶ τοῦ χείλους τοῦ φρέατος, ἔχυνεν ῥεῦμα ὕδατος ἐντὸς τοῦ φρέατος καὶ βαθμυδὸν ἤρχιζε νὰ πληροῦται. Ὁ ἐντὸς τοῦ φρέατος εἶχεν ἱκανὴν ἐργασίαν, ἐὰν δὲν ἐπεθύμει νὰ πνιγῇ, ἵνα ἀναπέμπῃ τὸ ὕδωρ ἐκτὸς τοῦ φρέατος δι' ἀντλίας οὐσῃς εἰς τὸν πυθμένα. Ὁ ἔμπορος οἰκτεῖρων τὸν ἄνδρα, ἐζήτησεν ἐξήγησιν τοῦ κατ' αὐτὸν σκληροκαρδίου τούτου παιγνιδίου.

«Κύριε,» εἶπεν γέρωγ τις παριστάμενος, «ὁ ἀνθρώπος ἐκεῖνος εἶναι ὡς βλέπετε ὑγιὴς καὶ ῥωμαλαῖος